

CICIBAN POSTANE PIONIR, KO NE SESA VEČ PRSTA IN KO POČNE MNOGE DRUGE STVARI

Rastemo pod Titovo zastavo

Dan republike. Praznik nove Jugoslavije.

Dan republike. Rojstvo v svetu svojevrstne dežele.

Pa vendar še marsikaj več. Za tisočglavo četico naših najmlajših poseben praznik. Praznik pionirjev.

Rdeče rutke in modre titovke, ki skrivajo pramene razigranih las. To je najmlajša armada te mlade dežele. Veselje, sreča in radost iz krvi milijonov rojene dežele.

Tudi letos, kakor vselej ob 29. novembru, bo ta mlada nadobudna armada številčnejša. Cicibani bodo čez noč postali pionirji.

In kaj pomeni biti pionir?

Veliko, zelo veliko! Za vse današnje cicibane osnovnih šol, ne le za tiste iz 1. A, s katerimi smo se pogovarjali.

Živahni in razposajeni so. Tudi zgovorni. Prikupni v svojih razmišljanjih. Ne le na osnovni šoli Ledina, tudi drugje bi lahko slišali podobne odgovore.

»Ko bom pionir, bom lahko pospravil in čistil pred šolo,« je hitel pripovedovati Ma-

»Tudi po cesti se lepo vedejo. Na ulici se ne kepajo,« priskoči Nataši na pomoč Miha Stopar. Andreja Polh pa po krajšem premisleku pristavi: »Pionirji pomagajo otrokom na prehodu čez cesto, ... ne skrivajo copat v šoli, ... pomagajo invalidom...«

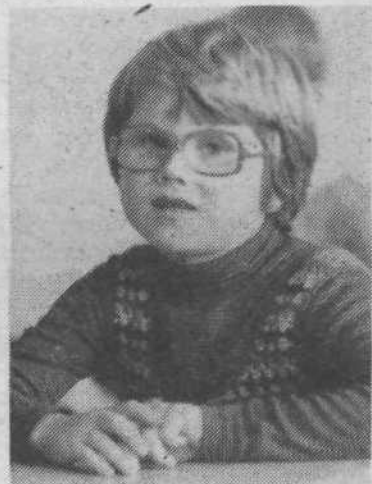

Andreja Polh

tež Pongračič, zdi se, najbolj zgovoren v tem razredu.

»In kaj počno pionirji?« smo bili neusmiljeno zvedavi.

Nadaljeval je kar Matevž. Drugi kakor da bi imeli malce treme. »Pojejo pesmi in pomagajo starejšim ljudem.« Nataša Gašperšič pa ga kaj hitro dopolni: »In ne pačijo se kot cicibani!«

Nataša Gašperšič

»Pa tudi prstov pionirji več ne sesajo,« ji skoči v besedo Polonca Srebotnjak. Njena sosedka v klopi Lavra Komparič pa pravi, da pionirji ne po-

zabijo napisati domačih nalog. »Ja, no, mi cicibani to včasih le pozabimo. Ne pogosto, a se zgodi.«

Matevž Pongračič

V razredu je bilo živahno. Morda je prav zato Andrejka Slokar dejala: »In pionirji ne

Polonca Srebotnjak

vpijejo eden čez drugega!«

»Po čem pa vas bomo spoznali, ko boste pionirji?«

»Po modri kapi, rdeči zvezdi na njej in rdeči rutki,« se je kot v en glas oglasilo mnogo glasov.

»In kako dolgo boste pionirji?«

–Malce v zadrego smo jih spravili s tem vprašanjem. Za trenutek se zato pomire, a odgovor je že tu: Sabahudin Boživkić pravi: »Dokler ne bomo mladinci...«

»In kdaj boste mladinci?« smo bili brezmejno radovedni.

»Ja, do tedaj, ko ne bomo več pionirji!«

No, pa ga imamo šmenta! Fanté se je odrezal, ni kaj.

Sabahudin Boživkić

Počeli bodo tile cicibani, ko bodo pionirji, mnoge stvari.

»Bolje se bomo učili!« so zatrjevali Matevž, Lavra, Nataša, Miha in še vrsta drugih. Doslej so se že naučili brati in pisati. Tudi računati znajo. Ne verjamete?

»Podmnožica česa ste vi?«

»Mi smo podmnožica vseh učencev na šoli,« je hitro odgovorila Andreja Polh. In za odgovor prejela čebelico v re-dovalnico.

»In veliko bolj bomo ubogali mamico in očka, pa tovarišico tudi!« se je spet oglasil Matevž Pongračič.

»Tudi papir za Rdeči križ bomo zbirali,« hiti pripovedovati Miha Stopar.

Veliko nam imajo ti otroci, ki so letos prvič prestopili šolski prag, povedati. »Nič več nam višji razredi ne bodo na-

Miha Stopar

gajali in nas hecali ter nas zbadali s cicibani!« je kar malce huda Polonca Srebotnjak. »Mi tega drugo leto ne bomo počeli,« je letos odločno Lavra Komparič.

Brezskrbno otroštvo cicibančkov z velikimi koraki vedoželjno stopa k resnim nalogam življenja. Premladi so še sedaj, da bi vse doumeli. Čas je še. Še prekmalu bodo prišle prve večje življenjske skušnjave. In tudi zato hodijo v šolo. Da bi se naučili – življenja.

Lavra Komparič

IZTOK LIPOVŠEK
Foto: IGOR LAPAJNE

IZ RAZGOVORA Z LIANO KALČINA-SRHOJ

Zveza pionirjev danes in jutri

Na Zvezi prijateljev mladine Slovenije smo se pogovarjali z Liano Kalčina-Srhom, eno od pobudnic sedanje razprave o vsebinskih in organizacijskih vprašanjih nadaljnega razvoja Zveze pionirjev Jugoslavije.

»Kako, da je po tolikih letih samozadovoljstva z delom pionirske organizacije prišlo do razprave o njenem delu in vlogi?«

»Že nekaj časa so nas nekateri pionirski odredi, njihovi mentorji pa tudi sami pionirji na problemskih konferencah opozarjali na zelo različne razmere za delo pionirskih odredov,« je dejala sogovornica. »Praksa, ki se dandanes izvaja, je marsikje po Sloveniji zelo različna od formalnih pravil zveze pionirjev. Prav tako imamo tudi novo zakonodajo – zakon o osnovni šoli ter zakon o skupnih osnovah svobodne menjave dela, ki opredeljuje vlogo in pomen pionirske organizacije danes, pa seveda praktične primere razvojnega dela s pionirji. V javni razpravi naj bi se ocenilo dejansko stanje v pionirskih odredih, preverila idejna in akcijska usposobljenost

odredov, ugotovil položaj pionirjev v pionirskih odredih in še marsikaj.

Radi bi ocenili tudi to, koliko je dejansko posamezni pionir le subjekt in koliko kreativen ustvarjalec programov in dela v svoji organizaciji. So pa še drugi problemi. Danes večina družbenih organizacij od šahistov in tabornikov, do gasilcev in ribičev združuje v svojih vrstah tudi pionirje, s katerimi pa je potrebno veliko delati, da bi spoznali svoje dolžnosti in pravice, da bi se razvijali v vsestranske in ustvarjalne dejavnike naše samoupravne družbe. Vse preveč se ocenjuje dejavnost pionirjev le po tem, koliko se udeležujejo sestankov in koliko pri tem sodelujejo. Žal je tako, da lik pionirja v naši družbi blede. Menimo, da je dober planinec ali dober gasilec tudi dober pionir.

Nekaj kritike moram izreči tudi na naš račun,« je nadaljevala Liana Kalčina-Srhom. »Republiški svet zveze pionirjev se je v preteklosti pravzaprav vse do sedaj veliko preveč ukvarjal le z utečenimi, tradicionalnimi akcijami, ki so jih pionirji sicer z veseljem

opravljali (Kurirčkova pošta, raznih pohodi, itd.), premalo pa je skrbel za povezovanje med organizacijami. Svet pa tudi ni deloval kot usmerjevalec programske aktivnosti pionirjev. Organizacije in društva so brez njega pripravljale samostojne programe za vključevanje pionirjev.«

»Kaj pa pričakujete od javne razprave, ki ste se je lotili skupaj z mladinsko organizacijo?«

»Zlasti prikaz dejanskega stanja, ki nam bo v veliko pomoč in izhodišče za nadaljnje delo, za revitalizacijo zveze pionirjev, za večje vključevanje pionirskih odredov v življenje posameznih krajevnih skupnosti, za podelitev tistega mesta zvezi pionirjev, ki ji pripada. Zato želimo, da bi bila razprava v vseh sredinah kar najbolj živahna, da bi vsakdo povedal, kaj čuti, želi in pričakuje od zveze pionirjev, saj le tako, seveda v okviru zakonov, lahko omogočimo našim otrokom prijetno in neprisiljeno izobraževanje, spoznavanje naše družbe in vključevanje v njene samoupravne aktivnosti ter pripravljanje za tiste življenjske

vloge, ki jih kot odrasle čakajo. Ne smemo pozabiti, da so naši otroci osnova vsega, za

kar delamo in živimo ter da jim vse pre pogosto posvečamo premalo skrbi.« V.K.

Ko bom pionirka, bo čisto drugače. Boste videli, da bo!